

Йод и железо

на небето

Nix

В тия местности въздухът беше студен, по-студен дори от снега по това време на годината. Като кристали се впиваше в тънката кожа и късаше, целуваше, флиртуваше с живота и крехкия край, усукваше се около всичко жизнено, цветя, дървета, животни, всички усещаха хладния му поглед. Някои му се отдаваха и избледняваха в балетните въртопи, изстиваха щастливи, красиви върху тънкия лед на последния си танц. Други извърщаха глава от болезнено-синьото небе, вперваха поглед към замръзналата земя пред себе си и продължаваха да ходят.

Той ходеше вече от много време. В началото броеше часовете, около третия или четвъртия изгуби бройката и оттогава вървеше като в някакъв унес, все напред, все през тая планина. Сцените около него се променяха, в началото му бяха интересни. Струваха му се красиви. Първоначално местностите бяха ниски, снегът рядък, хилав, слънцето се прокрадваше често през сключените клони на някой гол дъб. Езерото, останало в ляво от него му се струваше ефирно, нежно красиво, дори топло в сините си оттенъци, примамливо се показваше отново и отново зад поредния рид. После заваля сняг и като че благослови цялата картина, всичко стана още по-меко, като че гледано през дебело стъкло, през затоплящата лупа на един влюбен поглед. Усещаше краката си, а те бяха силни. Ръцете му се движеха устремено отстрани на тялото, дишаше леко, радваше се на студения въздух и кристалната му прозрачност. Усмиваше се понякога без причина, не от някакво новооткрито вдъхновение, ами от всеприсъствените кадри на тая зимна картина, чупливата ѝ нежност и огледалната ѝ чистота. Щастлива беше тая забрава, тази пълна отдалеченост от всичко човешко, имаше някаква радост в този студен и чужд свят, свят на сняг и борови иглички, на безвремие и неподчиненост. Гората му се струваше като нещо древно, остаряло, като океан наред който плуват само онези по-големи от човека неща, вълните, небето, боровете. Избиваше го на смях задето е толкова малък, толкова надълбоко в тая пустош, дивата ѝ, непринудена, дори случайна красота се залепяше на очите му и оставаше под студените клепачи.

Така ходи цял ден, цялото време ходи така, “денят” скоро изгуби смисъла си наред пълната пустота и се разтвори в нещо по-свободно и студено, по-примитивно. Знаеше само че е ходил дълго. Картините продължаваха да се променят. Езерото отдавна беше изчезнало и сега само сивкавия му силует понякога се виждаше сред

мъглата от далечина. Снегът стана по-плътен, като кръв изпълни древното пространство, лещаж по поляни, увиснал по клоните на високи борове и стари ели. Гората, подобно на деня забрави за себе си, за собственото си име, косите ѝ се развързаха и разплетоха като пръчките на остаряла кошница, като отдалечаващия се силует на възрастна жена. Скоро познатата ѝ фигура изтъня в далечена цепнатина, разми се на фона на отиващото си време, споменът за Нея се превърна в студена мъгла, която на свой ред изпълни въздуха, вплете се в подивелите клони и безименни корени. Земята припозна тая естествена забрава и разкриви пътищата си, така далечни от магнита на общоприетото те зазавиваха без посока и причина, нагоре, надолу, навсякъде. Самото време се въплъти във студения въздух, разля се извън контурите си в един разтегнат, бледо-розов нюанс и се съедини с небето в тънка, стъклена ампула. А тънката стъклена ампула падна и се разби в мастилените отънъци на забравата, на безсмислието след последния познат поглед.

После картините загубиха контурите и значението си, смисълът изтече като ненужни, като непонятни и неподходящи думи. Подивялото от нещо, навреме гора, закъсня, преля се пълнокръвно като мечка във всичко без име, без описание, но живо и по-истинско от сравнения и упорни точки. Сам животът изпълни онзи свой танц без стъпки, без музика и със студ, със височината на кривия път и всичко което е родено чуждо и първично, без връзки със нищо освен със собствената си Природа, Природа като самата такава. С миризмите на нищо и козина, на измислена отдалеченост от нещо, позициите станаха просто звезди, сняг.

Той вече не знаеше почти нищо. Не знаеше че е досущ част от снега и нито повече от снежинка, че присъствието му е безпредметно като вятъра. Знаеше само че краката го болят. Само в това чувство на притъпена болка отстрани на пръстите беше убеден. Ръцете си беше сплел в нещо като ризница пред себе си и такива, кръстосани една връз друга, те запазваха топлината в гърдите му. Безвремието на студа и опиянението от загубата, от връщането назад витаеха във въздуха. Той чуваше гласовете и гледаше пируетите им, белите им танци каквито той ги виждаше се опечатваха под клепачите му, грациозни и болезнени, изпънати до предел като скъсалото се време, красива беше тая картина, омайващо-синьо беше небето. Затова той ходеше все така сигурно, вперил поглед в земята.

Изведнъж иззад един завой пространството се поотвори, дърветата останаха назад и в новоразкрилия се простор видя малък параклис. В действителност беше малък тоя параклис, неестествен наред дивата пустош, една малка постройка

изградена като че ли напук от някого. На височина не беше повече от половин ръст и наподобяваше миниатюрна, простичка църква със скосен покрив и бели стени, пожълтели леко от влагата. Малката входна вратичка стоеше притворена с дребна усукана тел. Той се спря за секунда, после се отправи към параклиса.

Вътре имаше няколко сухи свещи, кутия кибрит, и тамян. Той разтърка ръце една в друга, издиша шумно в шепа за да ги стопли, после пак ги разтри. После бръкна в параклиса, извади една свещ и внимателно я запали. Фитилът изсъска тихо и пламна. Мъжът постави свещичката на завет до ниския вход на параклиса, така че вятърът да не я изгаси, после бръкна отново и като взе ситно парченце тамян, запали и него. После го сложи до свещта и пристъпи леко назад.

Остана такъв, вгледан в тая проста картинка известно време. Огънят си играеше небрежно, а тънката миризма на тамян се разнасяше във въздуха. Стори му се красиво, близко. После потри отново ръце и като пристъпи от крак на крак, обърна се с гръб и продължи по пътя. Зад него свещичката продължи да свети, забодена в студения камък.

Пътят скоро отново навлезе сред дърветата, разкриви се в странните си писания, въздухът се изостри в първите ириси на здрача. Небето провеси морно ръце и започна да кърпи вълните си, тихо припявайки си нещо на своя древен, далечен език. Гората разроши коси и отметна глава, ридовете подскочиха. По пътя продължаваше да ходи един човек.

Солна стая

Някой му беше казал, че е хубаво да отиде. Било полезно. Опита се да провери какво изобщо е. Нямахме интернет. В крайна сметка се реши и отиде.

В ДКЦ-то го посрещнаха както се посреща прах, погледите им се плъзнаха отгоре му, недоволни, но твърде уморени и заети. Попита, не разбра, плати. На третия етаж, през белия коридор в ляво, на дъното. Къде? Прах.

Заизкачва се по стълбите държейки в ръката си странната, лека бележка. Погледна я, не разбра нищо, зачуди се дали да не я смачка и пъхне в най-далечните краища на джоба си, просто ей така, за да покаже, че чувства, да разпука бележничавите стени на болницата със собствените си цветове, като нар да се пръсне скованата сграда и да бликне навсякъде червеникавият признак на усещането. Притесни се, че може да му я поискат на входа и се задоволи с това да я прегъне на две.

Първият етаж беше като нулевия, вторият беше като първия, третият беше като втория. Погледна нагоре. Стълбището продължаваше да се вие нагоре, първи етаж, първи етаж, първи етаж, излезе от него като от мъртво течение и погледна наляво. Голям, приятно отоплен, бележничав коридор. Тръгна по него. Прочете един-два надписа на офиси, от скука, после се измори и продължи да ходи. Ходеше към дъното. На коридора.

Когато стигна дъното видя, че всъщност то се извива като шия и продължава отново наляво, коридор след дъното. Спря, леко объркано погледна назад, после отново напред, после продължи към кривото дъно. Вратът го болеше. Добре беше че отива.

Тук вече коридорът стигна дъно. Видя врата, като всички останали, с ясен надпис отгоре. Почука, натисна бравата и влезе.

Като че ли нещо преглътна и от коридора той се озова в друго подобно пространство, но по-тясно и ниско. От нисък стол се изправи жена в бяла престилка, четяща нещо. Погледна го, не направи опит да се усмихне и протегна ръка. Той й подаде бележката. Скара му се задето я е сгънал. Извини й се. Тя обърна гръб към него и го поведе към вратата в края. Замисли се, че тая врата е на края, на дъното, на дъното на коридора, на първия етаж издигнат в топлия въздух на втория първи етаж, лежащ върху първия етаж, лежащ върху етаж без номер. Преглътна.

Беше объркан. Стаята беше нормална стая, но стените бяха направи от сол. До входната врата стоеше закачалка, а в средата имаше няколко стола. Свали якето си, закачи го на закачалката, после отиде и седна на един от столовете. Миришеше на сол. Разбира се. Все пак му се стори някак странно. Огледа се наоколо. Нямаше нищо. Жената в бяло му беше споменала нещо за петдесет минути. За какво? Почувства се неадекватно, все едно че нещо се очакваше от него. Стана и остави телефона си в якето. После пак седна, изпъна крака, тупна по тях с ръце, въздъхна. Затвори очи. Миришеше на сол. Бяха му казали че ще му се отрази добре. Беше уморен. Опита да се отпусне, както се отпуска тяло, тяло, неговото тяло, чуждо тяло, все отпуснати. Тела.

Отвори очи. Все още се чувстваше, не знам, неподходящо. Мина му една мисъл през главата. Лампите светеха нормално. Дали входната врата се заключваше? Вероятно не. После пак стана и като отиде до закачалката започна да се съблича.

Върна се при стола и седна за трети път. Сега поне се чувстваше по-правилно, все едно че беше дал каквото трябва от себе си. Дано само някой не влезе. Пак затвори очи. В главата му се появиха странни образи на хора с червеникава кожа и пера в косите, тичащи след разни животни. Улавяха животните и взимаха кожата им, после танцуваха несръчно, щастливи. После самите кожи като че се одухотворяваха и започваха също да танцуват, по различен начин. Останалата част от животните беше изчезнала.

Изправи се. Не беше спал добре. Отиде и докосна една от стените, после помириса пръста си, облиза го. Сол. Седна на един от другите столове. Не искаше пак да затваря очи. Щеше да е хубаво да поспи. Миризмата на сол се пропиваше в голата му кожа. Потрепери леко, но не му беше студено. Странно му се струваше, че имаше няколко стола. Нима тук хората идват заедно? Тук?

Това място тук беше всъщност доста далеч. Пак си спомни дъното, и второто дъно, шията изкривила се наляво. Всъщност той беше по-скоро там, отколкото тук. Беше далеч. След дъното, след второто дъно. На коридора. След шията. Далеч беше и закачалката с дрехите му. Само солта беше близо. Навсякъде.

Отвори очи. Не помнеше да ги е затварял. После пак ги отвори. Спеше му се. Но сега той беше тук. Грешка. Забрави. Сега той беше там. Тук остана някъде на първия етаж, преди дъното. Стана и седна на другия стол.

Нямаше как да е там, но да е там сега. Човек е тук сега, не там. Солта по стените лъщеше леко.

Значи не е сега там.

Значи е бил.

Бил е там.

Той е бил там. Кога?

Жената в бяло му беше прошепнала нещо за петдесет минути. Значи преди петдесет минути той все още е бил. Тук. А сега? Струваше му се че му се беше усмихнала.

Сега, вече нямаше. Той беше. Някога. Преди може би петдесет минути. Забрави за нещо. Не беше спал добре. Той е бил. Бил е. Беше. Все тая. Той?

Затвори очи. Всъщност просто затвори. Бяха го посрещнали както се посреща прах.

Кой? Беше объркан. Бил е объркан. Объркан е. Кой? Някой му беше казал, че е хубаво да отиде. Странно. Може би беше сбъркал стаята. Четвъртия етаж, белия коридор, в ляво. Къде? Там. На дъното. След дъното. След второто дъно. Изви шия. Изви тяло. Затанцува. Знаеш ли как се танцува валс?

Терпентин

Как се свлича лавина, как се свлича сняг, как се свлича неусетната тежест на снежинките? Може би като рокля? Лековерно, с влюбени очи, без свенливост, с живот, планината хвърля роклята си на земята, тя увисва във въздуха за секунда, лека като снежинка, после купчинка сняг остава в ъгъла на стаята. Всичко останало е любов.

Луната свети през прозорците, осветява празна стая. Стаята е напълно празна, в нея няма нищо, дори тишината липсва, Луната не може да понесе тоя шум, тая тежаша празнота, затова се пръска на няколко парчета, разкъсва се като че ли от куче и парчетата ѝ лежат из стаята. Сега там има нещо.

Времето изтича, изтича пясък, изтича всичката вода по света, изтичат сълзи, изтича мястото за повече, маркучът се отскубва от старата чешма и навсякъде се разхвърчат хиляди пръски вода, вече няма маркуч, няма струя, раздробена на хиляди сълзи водата плаче, изтича в земята и напоява пясъка, там отдолу нещо се подготвя да цъфне. Избуяват слънчогледи в една нива надалеч, гледат се влюбено, до тях се издига плашило, ръцете и краката му са скрити под дълга роба, качулка крие главата му. Прилича на поличба това плашило, на остарял мъж, на пре-стара жена, под дрехите се крият пръчки и пирони. Дългата роба някога е била рокля, създавала е жена отдолу, после помня съм се завивал с нея когато ставаше студено нощем, създавала е сънища под себе си, много отдавна преди да се научим да помним, е била небе и небосвод, а молците са пробивали дупки за звездите. Всичко останало е любов.

Не остава място в нощта за същата тежест, която носим през деня, с която пълним джобовете си, пълним ги с камъни и скачаме в реката, тя потъмнява, залезът на светлината ни отнася в нощта и там сякаш сме в безметежност, безверници носещи се без тежест в един стар свят от стари хвърлени рокли и сняг.

Нищо от това няма значение. Нищо. Важно е топенето, стапянето на снега, докато се върне обратно до стария сняг, захвърлянето на роклите докато всичкият плат се превърне в снежинки и в бледа кожа, в седеф, в онова, което е отдолу под дългата роба, под небето, под тежестта, обръщането на въздуха, олекотяването.

Лавината винаги спъва самата себе си, падайки по високите чукари чупи главата си и я превързва със сняг, оглежда се объркано и плаче заради всичко което вече не е, за лекотата на снежинките изгубена в задушавачата тежест на бедствието. Слънцето

напича по белите баири и търси луната, но тя лежи някъде далеч, разкъсана на парчета в една празна стая, в една далечна нощ на захвърлена рокля и безверие, луната танцува разкъсала дрехите си в една празна стая. Дали от падналия сняг, дали от собствената ѝ светлина, но цялата стая свети в бяло, бяла е защото няма място за тежест след като всичко е било свалено, след като планината лежи оголена, а лавината кърпи главата си, роклята е купчина сняг в краката на слънчогледите, а те гледат нагоре към плашилото, скоро ще прегорят от слънцето. И всичко това е любов.

Стаята преди е била тъмна, покрити с черни рисунки по стените. Аз не знам за това, защото още не съм знаел какво е да помня, но плашилото направено от пръчки и пирони помни. Макар и в спомените си то също може би лъже. Спомня си че е било човек. Ако това е вярно, то то е било жена. Тежестта изчезва с времето, кухотата е олекотената душевност, а лековерието е сваленото бреме на желанието за спасение. Дългата роба е роклята, застинала във въздуха, лавината търкаляща се надолу по склона, снежинката в своя последен полет, слънчогледите преди да изгорят и стаята преди последната картина да изчезне. Скоро ще падне. В стаята няма да има нищо освен пръчки и пирони, парчета от луна и купчинки сняг, сълзите на една лавина, спомените на едно плашило. Времето изтича и се изкривява неестествено, пак виждам селският маркуч с избиващите струи, с него поливам слънчогледите и една фигура ми маха от нивата, облечена в дълга рокля. Изморен съм от тежестта на тоя ден, топло е, искам вече да си лягам, нощем е студено, завивам се с одеялото проядено от молци.

Вятър срещу страха

Спасение. Упование и нищо повече, нищо твърдо, нищо топло нямаше в тия форми, които ръцете му изливаха, в думите които някой друг хвърляше, в маслените разцветки по нечие платно.

Веднъж бе видял една жена да танцува. Танцуваше така, все едно че небето е в шепите ѝ, грациозно и нежно, за да не счупи синия стъклен цвят, но едновременно страстно и през зъби танцуваше тая жена, разливаше от светлосиньото и то се стичаше по лицето ѝ, а тя се смееше. Всъщност не само той, всички хора по света бяха видели тази жена да танцува. И всички до един я гледаха, право в очите, всички влюбени. После тя спря да танцува и умря.

Крехко нещо е небето, още по-крехко когато е в ръцете на човек. Като в онези истории когато някой простосмъртен се влюбва в някое божество, а божеството се влюбва в него. Винаги беше намирал тия истории за болезнени.

Отдавна, морето се влюбило в човек, така разказваше дядо му. Човекът понесъл в себе си тая безмензурна, океанска любов, но нашите контури са тесни, слабички са линиите, които описват лицето ни, макар и от желязо. Разляла се тая любов извън него, не могъл да обикне целия син безкрай, ами само дотолкова, доколкото позволило човешкото му сърце. Тоест, обичал всеотдайно, искрено и изцяло, обичал както само хората знаем да обичаме, но далечно, чуждо на морската природа, сърцето му било като водосток на морето. Морето пък се влюбило в него както позволяват вълните му - заляло човека със свободата си, с онзи нрав на солена непредсказуемост, с безмензурността си, с грубостта и ведрината на дълбочини и плитчини. Казано накратко, на човешки, понеже дължината на морето не се събира в думите, морето обикнало човека в цялата палитра на синьото. Но човекът започнал да се дави, загубил дъното, водата изпълнила рамките на сърцето му до пръсване, обичта започнала да прелива в дробовете му. Морето се изплашило, не разбираше кашлиците на човека, солта по клепачите му, но от любов смирило обичта си, заобичало човека само в плитчините си, любов в отлив.

Отново си помисли че е болезнено.

Небето наистина е крехко, защото е направено от въздух, от облаци, всъщност от нищо. Морето е безкрайно летливо, нестабилно и нерешително е то, водата е чупливо свободна. А човекът, човекът е крехък в пълната противоположност на всичко

това. Чупим се лесно защото сме близо до камъка, в своята категоричност линиите се кършат, устоите на обяснения и смисъл рухват както се рони ръждата, цветовете в правотата си се пренастишат. Крехки сме защото целим, вместо да се носим, плуваме, вместо да плаваме, мускулите се уморяват от стремежи, отказват да бъдат подвластни на разума, а той, в искането си да разбира, размахва палката, диригент на една мелодия, в която струните най-сетне се късат, нежността на акордите ферментира в желанието си да бъде перфектна.

Спомни си отново за танцуващата жена. Очите ѝ бяха различни, едното кафяво, другото синьо. Косата ѝ беше къдрава, като че направена от хиляди змии, съскащи в наситеността на танца. Тогава я гледаше и не можеше да откъсне очи от нея, с него я гледаха всички хора по света, небето в шепите ѝ, морето в гърдите ѝ, крехките танци на пределна страст, смъртта ѝ. След това всички останаха някак вцепенени, сковани. Така си останаха завинаги.

Дядо му пак беше задрямал, беше го разтърсил внимателно. Човекът и морето останали влюбени. Любовта им не била невъзможна, напротив, те се обичали до краен предел, до онази граница в която човекът свършвал и започвало морето. До тоя хоризонт, до който една природа може да обича друга. До хоризонта. Красива била любовта им, болезнено красива, принизяваща небето и давеща човека. Несъвместима, но страстна.

И именно тия страсти, тези танци на ръба на хаоса и реда, тази безсмисленост, въплътена с живот, с празни, но оцветени в морско-синьо думи, талази от маслени бои, именно тия форми, които ръцете му изливаха - нищо твърдо, нищо топло нямаше в тях, само упование, спасението на небето зародило се в човешката душа, разчупило камъка.

Икиндия

Слънцето помахваше, както помахва човек, който не иска да си тръгва. Знае, че скоро няма да е там, защото не трябва да е там, но сега е тук. Сега слуша, говори, смее се и така опцветява вътре в едни контури, които е забравил, че сам е начертал, радва се на прецизността на тия линии и гледа да не излиза извън очертанията. Но някъде дълбоко осъзнава залеза, той е все още далечен но предстои, ръката му се повдига и почесва тила, усмихва се, споменава че не може да стои много време, защото краят е край, не го разбира, той махва с ръка. Все тая. Все тая...

Въздухът беше топъл, леко подухваше. В една детска книжка на един възрастен човек следобедът е оранжев, жълто-оранжев.

...

Тия стени се издигаха наред пустинята докдето поглед стига, все по-назад и по-назад, последните се превръщаха в неясни размазани правоъгълници. Зад тях имаше още стени. Те не бяха свързани една с друга по никакъв начин и между тях оставаха огромни пространства от натезал въздух. Всяка стоеше някак встрани от тази пред нея и така те образуваха някаква странна непоследователност от липса на форма и структура, парадоксално разтваряйки натезалия въздух в такава. Но това беше само илюзия на въздуха и при по-внимателно вглеждане действително ставаше ясно, че липсва каквато и да е последователност, а това, което приличаше на хаотичен и случаен шаблон, беше просто опит на натезалия въздух да свърже дупките в пространството. Нещо в него напомняше на разтеглен локум в ръцете на малко дете, оплело се в желанието за сладост.

Всяка от стените се извисяваше неестествено високо във въздуха. Контурите им действаха някак изморяващо на съзнанието, опитващо се да определи височината им, затова то се плъзгаше по грапавата, оранжево-кафява повърхност и се препъваше в собствените си цифри и сметки. Все пак при по-сериозно усилие то успяваше да изхвърли няколко капки пот, в които се разчитаха смешни параметри, начисляващи височина около двайсетина метра. Пред дължината им обаче съзнанието се свличаше в нежелание и страстно неведение, където намираще някаква утеха. Прокараната

мисловно ръка първоначално отброяваше метър след метър, след това метрите ставаха плашещо много, ужасяващо-неадекватна нарастваше бройката им и започваше да губи смисъла си и точно когато съзнанието спреше, за да преосмисли всичко, стената свършваше. Приблизително много метра беше оценката, която прозвуча смешно, кухо. Вторият опит доведе до същото, на третия объркването се случи още по-рано, а стената се оказа далеч по-къса. Мисловната ръка махна и се сля с безсмисленото мълчание на въздуха, който натежа. Именно в тия промеждутъци на мисълта зееха огромните свободни пространства между стените. А когато въздухът приемеше петопръстата си форма, той отново намираше грапавия, оранжево-кафяв ръб.

Безкрайни на брой и на размери абсурдни, тия стени имаха странния навик да вгълбят света около себе си, да изкривяват силуетите на познатите форми и изопачават лъжите на времето. Те си играеха с недомлъвките на пространството и като големи, изпъкнали лещи вдлъбваха цифрите, окръгляха думите и ги превръщаха в онова странно нещо, присъщо на простиците неща и на децата, наречено шум. Идеи и образи ферментираха наобратно в гроздови зърна и ставаха по-сладки. Контурите на света се размиваха и разкриваха измамната си чаровност, цветовете се кикотеха и излизаха от тия очертания. Смокини и вишни на навици надигаха корените си, хвърляха притеснен, но сигурен поглед назад, от питомни ставаха свободни и подивяваха. Стремежите си отдъхваха леко, бъдещето се изхлузваше от отморената ръка и се сливаше със задушливия въздух на едно далечно забравено настояще.

Всичко това обаче не подлежи на разбиране, несъвместимо е и остава някъде отвъд стените.

Затова сега в неговата глава тъжно остана място само за осъзнаването на една стена, която ставаше все по-голяма и по-голяма. Всъщност той не виждаше как нараства тя, но знаеше, че откакто се беше доближил по-близо до нея, тя му се струваше много по-висока и дълга. Откакто очите му се бяха задържали върху ѝ, слепи за всичко останало, тая стена внезапно се издължи повече от всяка друга, измести ги от полезрението му и скоро обхвана цялата крива на хоризонта, от единия до другия край. Той просто искаше да се доближи до една от тия стени, това и направи. Но ето че когато застана пред нея се почувства малък, някак щастливо-малък, като дете. Може би беше това, може би той се беше смалил и за него сега тая стена обхващаше целия свят, може би тя беше пораснала. Не знаеше кое да вярва, затова избра да вярва във второто. От онзи момент нататък стената стана огромна и се превърна в единствената стена в света.

Слънцето бавно преваляше. Вратът го заболя от взирането в исполинската височина, затова сега той сведе глава и като седна, опря гръб на стената. Усети плътността ѝ, усети непоколебимостта на камъка. Беше му топло.

Той знаеше за тия стени. Беше изненадан само от това колко са големи. И за пустинята знаеше също, беше се сетил сам. Знаеше че тия стени, построени от неznайно кого, бележаха края.

Беше стигнал до края, до стените. До стената. Тая една стена е всяка една от стените, но тя е и единствената, единствената стена в света. Винаги се стига до нея. Всеки я намира, рано или късно, волево или случайно всеки я намира и всеки е първият, който я е намерил. И стените са безкрай. Безкрай са, защото са стени, защото това, което е отвъд стените, не съществува в един свят, в който вятърът духа твърде силно. Тия стени са твърде големи, твърде високи. Не. Просто ние сме твърде малки. За края, където започва светът.

Слънцето залязваше. Денят избледняваше като стар тебешир, натежалият въздух стана пре-сладък, огромното туловище на стената излъчваше оражево-кафявият си блясък. Стъмваше се. Мракът щеше да изпълни онази позната поличба на времето, то щеше да влезе в ръждивите си коловизи, скърцането на вятъра щеше отново да се разнесе под тежестта му. Ето го. Съзнанието осиротя и се превърна в тиха молитва, мисловната ръка се откъсна от грапавата повърхност и погали превития силует. В последна проява на уплашена милост към крехкия човешки образ, в така необходимата нужда за уют, хоризонтът, оцветил се в оранжево-кафяво, се прегъна, стената се огъна в молебен и с тих шепот обгърна дребната фигура в шепите си.

На края остана една кула.

кРан

Нещо криво, издадено твърде навътре в онази вътрешна посока, вгълбено и стърчащо, чучело на сред океана. Винаги съм се страхувал да ги гледам отблизо, страхувал съм се да ги гледам отдалече, защото те винаги са далеч, по-далеч от всичко останало, най-далеч от всичко. Ръждата по дългите им ръце, жълтите и червени вратове, прегърбената стойка под тежестта на небето, онзи железен поглед заключен в нищото между сол и вятър, далече, най-далече. Огромните им, преплитащи се кости, скелета на едно огромно и самотно създание, винаги преведно, винаги работещо, винаги много повече от онова, за което е създадено, винаги по-малко от каквото е. Никога не съм оставал нощем да ги наблюдавам, страх ме е. Но съм сигурен че вият, както вият китовете, с тембъра на едно остаряло време, на нещо забравило светлината и издигащо се бавно от дълбокото, на нещо толкова отдалечено от всичко, че собствените му дълги, железни ръце не знаят как да прегръщат, висят встрани от него като предало се чучело, неестествено дългата шия виси отпусната напред. И това страшилище вие там по средата на солта, уплашено от самото себе си, от прекалената природа на нещо, някога замисъл и идея, сега въплатило се в плът и ограничило стихията във форми, сега студено желязо, природа някак изневерила сама на себе си, изневяра със стремежа и зъбите му. Останка от намерение. Не знам за какво вие, струва ми се твърде далечно това създание и така трябва да е, няма друг начин, но мога да гадая как в тъмното неговият вой е съжаление и стискане на времето, пясък изтичащ през пръстите, отчаяние задето пустинята не може отново да бъде море, гняв към всяка песъчинка разпознатост, към всяка бръчка от необходимост, дългите ръце страшно се опитват да погледят лицето и да изгледят тия бръчки. Тоя вой може би гледа назад, към онази мъгла, сега разпростряла се отвъд хоризонта, където преди се е виждал бряг, има спокойствие във тоя вой, приемственост на отказалото се от брега същество, знание за обречеността, то се смее горчиво, само така може да се смее някой, заклеил калта като скучна, така се смеят и дъждовните облаци, когато натежат прекалено и се разкъсат обратно, отново в море. Но то не може, направено е от желязо, може само да ръждясва и да се смее, да се ядосва на собствената си ръжда, да си играе с нея влюбено и да я човърка когато внезапно реши колко много всъщност му пречи, колко е грозна станала внезапно тази сутрин, сутрин в която очите му са същите както винаги. Затова

то вие, макар аз никога да не съм го чувал и да не знам това. И помни, паметта ръждява, но някак различно, цветно, отблясъците ѝ отразяват няколко слънца, онова отминалото, което не прежуля, ожулените колене и влюбеността в маранята над езерото, горещото лято и горещите скакалци, ненужното, но достатъчно подскочане от камък на камък, погледът който спира в изгорелия врат отпред и не вижда повече, онзи изгорял врат е всичко и след него няма нищо, по него се стича солена пот, люти на очите, краката са вече отмалели и в тая отмора заспива под някое дърво, защото няма нужда от повече. Ръждата помни и онова слънце, което напича всеки ден, то е по-червено, по-горещо, изморява повече и в тая странна умора не може да се спи, твърде много въпроси се въртят в нея, почукват по врати, иззидани в стени, отвъд които къщата свършва, няма под, само сух вятър, погледът все се разсейва вече и изгорелият врат отпред пречи, зад него някъде има място за нова врата. Ръждата помни и онова слънце, което ще залезе, отдавна знае какъв ще е неговият цвят, как ще изглежда тоя залез и колко ще е топъл, музиката разнасяща се в последните минути. Превило дългия си врат желязното чучело разглежда ръждата си, тя е негова, само негова. Обича я толкова, колкото я и мрази, а я мрази толкова, колкото не може да обича себе си. А в огромните му, преплетени кости, между споените, метални пръти и заварените процепи, се разхождат ситни, почти невидими загрижености, крехки и миниатюрни те все по-рядко се виждат с просто око, губят се сред огромния скелет и той става все по-кух, все по-чужд и още по-далечен. Аз не знам те дали съществуват, защото никога не съм ги виждал, само съм чувал че са там, насред костите, толкова малки, толкова загрижени. Вероятно са гладни, толкова далече в морето, не зная с какво се хранят. Желязното чучело се накланя все повече под тежестта на собствената си крива природа, въздатеният във форми вятър превива дългата си шия все по-близо до морето, в тая средна свобода, в тая своеобразна клетка то помни и забравя началото и го търси в края, клати се между вълни и вихри, между трите слънца на себе си, устоява на ръждата и я обича, мрази я и един от дългите му, прави крака се превива в коляното, а в него може би все още скитат крехки загрижености. Докога? Всъщност аз дори не знам те дали са там. Може би то просто стои и се клати, огромно желязно чучело между небето и океана.

Лилавият камък

Всъщност нямам спомен, по-скоро нещо като смугло усещане, като сянка, хвърлена от здрача.

Онази вечер небето беше червеникаво със тъмно-сини ивици. Постепенно ивиците се разляха като акварел, размиха червеното и безкрая прие приятно лилав оттенък. От него се разнасяше тиха мелодия, едва забележима, като приспива песен, в която денят се унесе, а с него и моите спомени и представи за света и формите му. Осъзнах, по-скоро усетих, че границите на всичко около мен се сливат и преплитат като тънки конци от прежда, като синкав и розов сезал те се разпръсваха и приемаха немислими досега форми, а сетне се набразядваха и превръщаха в мастилена мъгла. Не след дълго всичко се изгуби в тая мъгла. Всичко, освен камъка.

Там, откъдето живея, през прозореца се вижда голяма скала, висока поне стотина метра. В камъка често виждах впити различни зелени мъхове и лишей, растителност, която не разпознавах. Отгоре на върха тия изящни зелени танцьори излизаха на главната сцена и се превръщаха в напудрените образи на малки дръвчета и храсти. Всичко това обаче сега стоеше скрито под летливостта на пастелите, мъглата изглежда беше извела изящните танцьори някъде извън града и те вероятно танцуваха на някоя лунна поляна. Камъкът обаче стоеше все така там, като древен менхир запазваше контурите си, макар и леко замъглени през призмата на очите ми, издигаше се величаво и безкрайно. И светеше в лилаво.

Спомням си, даже по-скоро като че ли някой друг ми разказа, гледах тогава плътния лилав цвят на големия камък и той струва ми се изместваше всяка мисъл от главата ми. Просто място не оставаше за нещо друго, за различни от неговия собствен цвят, за каквата и да е категоричност освен каменната не можеше и дума да става. Стоял съм вгледан през замъгления прозорец на собствените си очи, и като че ли съм бил по-малко човек тогава в онази война на пастелите.

Едно само знаех със сигурност и то беше че камъкът е повече от мен, повече от всичко, повече от самия себе си и изобщо, че камъкът е лилав. Странно успокояваща ми се е сторила тая безсмислена мисъл, странно безсмислена и още по-странно достатъчна.

После се замислих за цветовете. Камъкът, той се замисли за цветовете. Усещам че по това време моите нишки трябва да се слели с тези на зелените лиани и аз вероятно съм се бил увил около него, мислите ми вплетени в неговите собствени. Сам камъкът не знаеше че е лилав, това го знаех аз, а мен вече ме е нямало. Сигурно съм се опитал да му кажа, опитал съм се да му втъпя цвят. Но как се втъпява цвят на един камък? Той знаеше само, че е красив.

Камъкът се замисли за цветовете, но те му се сториха ненужни дрехи. После си спомни, че също толкова тесни и непотребни за него са мислите, тръсна морно глава и потъна в забрава, превърна се в камък.

После съм гледал как се превръща свещта във восък, восъка във невидима течност, досущ като време, гледал съм как се лепи това време по пръстите ми и с годините те се набръчкват. В собствената си усмирителна риза съм мислил с все сила за превръщането, за смяната на формите и за края, и за началото, все оставах някак далеч. Вглеждал съм се в нишките и съм се чудил до полуда как се разбрижда нещо ей така от само себе си оставя себе си и е вече нещо различно, нещо друго. Как в онзи момент, когато конците на всичко досега било най-накрая се разделят и приемат промяната като мека мъгла и пастел, как не се оплита всичко, как не излизат върви и ненужни въженца, в които неминуемо някой се спъва и улавя шията си, как? И как камъка се превръща в камък?

Така и не си отговорих, или поне така ми разказват те, казват, че не съм се сетил. Вероятно наистина не съм се сетил. Не помня вече. Но помня лилавия камък, помня, не, чакайте, чакайте още малко, помня как той беше лилав и това беше всичко. Мисля, че може би тогава съм бил най-близо... Трябва да си лягам вече. Да потанцувам с изящните танцьори на оная далечна лунна поляна, някъде извън града. Трябва да си лягам вече. Пак съм започнал да говоря глупости. Или поне те така ми казват. Така разказват.

Разговори с морето / Късове

Една фигура, едва различима в тъмното, седнала зад голяма маса. Не пуши, макар да ѝ се иска. Трябва да пише. Трябва. Единственото спасение е това.

Първа глава.

Разговори с морето. С океана. Океанът не говори като човек, той е по-скоро някаква музика, мрачна музика, която забавлява сама себе си. Като луд. Като муза. Нещо се надига от дъното, това е вдъхновение, това е тиня, не знам, не знам. Ще се сетя.

Глупости. Не е това. Къса листа. Той литва и пада без звук. Трябва да пише. Трябва.

Втора глава

С морето не може да се разговаря. То вечно лежи там и пее. А как пее морето? Като вещица. Сигурен съм. Мълчи, не говори, не си ти важен, важно е морето. Пее като вещица и като нещо старо. Пее грозно, почти грачи. Като старец. Старец в лодка. Това ли е картината? Помни. Помни. Старец в лодка.

Силен звук от нещо тежко. Фигурата става и сипва нещо в една чаша. Сяда отново. Ръката на фигурата изпитва болка. Зачервена е. Всъщност не изпитва нищо. Никой не пита формите за нещо повече от границите им. Това е кръг. Онова мъчение.

Трета глава.

Глулав старец. Твърде елементарно. Мълчи ти казах. Морето пее със стария си, груб глас. Лежи по гръб, гледа в небето. Да, да, така е. Морето и небето се обичат повече от колкото изобщо можем да си представим какво е любов. За какво пее морето? За нищо разбираемо, за нещо собствено. То е твърдо солено и ни горчи, извърщаме глава и сбръчкваме нос, странен, непонятен вкус. Значи гаден.

Браво. Отпива глътка от чашата.

Полу-глава

Липсва частта със смисъла

Песента на морето: и гледай с мене от брега, желязна руда призрачна стомана. Корабите се прибират вкъщи и всяка мисъл е солено нямаме. Вълни вълни вълни, нещо със ръжда, отдолу, отдолу.

Четвърта глава

Това ще е красиво.

Това беше обещание. А обещанията се спазват. Още повече когато от едно обещание зависи живот. Когато вричането в нещо, упованието в думите е повече като лодка, вместо листа, разхвърляни от вятъра.

Морето лежеше с празните си, огледални очи, отразили зениците на небето. Там в синьото се размиваше песента му, песен която успокояваше и се поклащаше леко, както леко се поклащат вълните, както леко поклаща ръцете си майката, без да казва нищо. А гласът му беше стар и солен, нащърбен и покрит с остри миди, защото беше морски глас.

Фигурата започва да плаче. Сълзите се стичат извън улеите на предишен контекст, отвъд предишната краткост, успокояват дървената недоизказаност и всичко, макар и за кратко, придобива цвят. Разговори с морето.

Пета глава

Грешали сме преди. С морето може да се разговаря. Но не и когато караме лодки, не и когато хвърляме котви. Напред, назад, почти балетно, тънка, морска талия, водорасли и дъх на дъно. Нащърбеният, пеещ глас. Все част от него. Напред, назад, почти балетно. Като приспивна песен. Като океан. Тънката граница на мелодията между водата и небето.

Сега фигурата танцува.

Сигурно се чудите защо. А какво правите вие изобщо тук? Махайте се. Това е просто едно танцуващо море. И няма нужда от причина за танца. Няма нужда от нужда. От думи.

Шеста глава

Седма глава

Чашата вече е празна. Морето е на другия край на всичко, вече е по-близо до небето. Все още танцува. Спира. Чуди се какво се случва. Спокойно. Важни са стъпките. Важно е движението, лекия повей на вълните, напред, назад. Браво. Сега е по-тихо, без гръмки звуци, по-близо е до небето. Спокойно. Все същото е. Но по-просто. По-близко. До небето. Но добре. Да посънуваме за кратко.

Последна глава

Една фигура седи в тъмното и пише. Пише защото трябва да пише. И трябва да пише защото думите са упование. Така си казва. Така живее. И пише за морето. Колкото повече пише, толкова повече упованието излиза от думите и те остават мастило върху лист хартия. Колкото повече пише толкова повече танцува и излиза от думите, излиза от формите, навлиза в морето, танцува с морето, става море, няма думи,

няма фигура в тъмното, няма разговори, всичко е било сън. Има само мастило върху лист хартия. Листа, разхвърляни от въздуха, литнали по-близо до небето.

Мадрогада

светът не е сън, само образът е сън

...

*защото това, което е отвъд стените, не съществува в един свят, в който вятърът
духа твърде силно*

От върха на кулата той отново оглеждаше морското равнище. Духаше вятър.

Тук, по средата на пустинята от течен метал, беше тихо. Въздухът беше студен и ставаше стъклен, отразявайки се в гладката водна повърхност. Той се вглеждаше в кривите морски огледала наоколо, вдишваше тебеширената мъгла, дошла от дълбокото, и във всички тия образи откриваше частица от себе си, някое остро, нащърбено парче, което му липсваше, внимателно го хващаше в ръцете си, избягвайки кристалните ръбове, и го прибираще в джоба си. Навсякъде по морската повърхност откриваше отраженията на собствените си кичури коса, на очите си, разцепени на две, пръст след пръст събираше гладките огледални фрактали от които така имаше нужда за да бъде цял, за да бъде правилен. И винаги една част от ирисите му оставаше мрачна, зениците изглеждаха кухи, вероятно цветът им беше някъде по-навътре, по-надълбоко. Лицето му се струваше болно, разядено от угризения, в него зееха дупките на липсващите парчета стъкло. Дори намерените парчета стояха някак нелепо слепени едно с друго, личеше къде е била цепнатината на разочарованието, на две части слепени насила, напук на стъклените си, финни форми. Такъв, той се носеше напред огледалното море, без да може да се намери. Топлият въздух и мъгливите водни изпарения се просмукваха в тялото му, в гласа му и той заговаряше на хиляди езици. Говореше за всичко, за което трябваше да се говори, за онази тежест, която му се полага, за лекотата, отредена на друг, за онази част от морето, така спокойна и прохладна, до която трябва да стигне, за стените. Обсъждаше с мъглата колко още време трябва да гребе, за да стигне дотам, понякога се отчайваше и плачеше, после откриваше парче стъклен срам и го залепяше някъде зад очите си, а сълзите спираха. Спомняше си, че трябва да го е страх, сещаше се колко е глупаво това, объркваше се от

морските водовъртежи, които го хващаха и захвърляха в разнообразни посоки, в лицето му се удряха кристалните пръски на неуспехи, потенциал, желание и воля, сплъстяваха косите му със солта на изтичащото и недостатъчно време. Подгизнало, тялото му се сковаваше от самота, сърцето му се свиваше от прекалената волност на океана, от прекомерната свобода на вятъра и той падаше по очи за да избегне онзи ураган, който щеше да го извади от лодката и вдигне високо нагоре, толкова високо, колкото само той можеше да си представи. Продължаваше да плува с дребната лодка и да събира парчета от себе си, да пълни джобовете си с тях, да изпълва гърлото си с мисли и възжеления от морска вода. Един ден мъглата се превърна в мараня и той реши да слезе от лодката и да се разхлади в синкавото море. Да плава като коркова тапа, като нещо глуповато и малко, да пее. Но вместо това тежестта на грижи в джобовете му и мисли, запушили гърлото, го повлече надолу и дълбокото поиска да си върне всичката тиня и пясък, които му бяха отнети. След това той никога повече не слезе от кулата.

Тук небето беше различно. Все едно че въздухът се завърташе сам около себе си, прегръщаше собствената си празнота и в нея намираще утеха, забравяше за онази необходимата линия, която разграничава небосвода, и се простираше до края и отвъд него. Така небето слизаше по-ниско от обичайно, преди досещането за поглед нагоре, а едновременно с това продължаваше и по-далеч, разтягаше се до след затварянето на очите и захлупваше всичко със среднощното си синьо. Така цялото пространство се изтощаваше в синьо-лилавото пълно небе и безмензурното море под него. И кулата.

Той седеше отгоре и мислеше. Мислеше за морето, мислеше за небето, понякога мислеше и за пустинята. Спомняше си и за стените, но техните ясни контури сега се размиваха в съзнанието му, това беше много отдавна. Или поне така му се струваше. Морето и небето си нямаха понятие за време, а въздухът подминаваше въпросите му за дни и месеци като ненужни и празни. Всъщност тая празнота се просмукваше във всичко извън него, нейната жега попиваше в дрехите му, той лежеше подгизнал във влажния ѝ задух и само мислите му оставаха сухи, зареяни над милостивите пясъци на пустинята. Спомняше си за стените и горчиво се усмихваше.

Беше му топло, беше му ужасно топло. Синьо-лилавото небе никога не променяше цвета си, нямаше нужда, само леко избледняваше и потъмняваше в свободата на акварела. Очите му се остъкляваха и се плъзгаха като топчета по гладката морска повърхност. Мразеше я, само това можеше. Тя беше винаги там, но някак отвъд него. Ръцете му, краката му, провесени през лодката, неловко се удряха в кривото ѝ

огледало и отраженията им се подиграваха на потта му. Без лодката не можеше, само нейните дървени очертания го разделяха от пастта на солената аморфност. Отвъд огледалото го чакаше дъното. Не. Не отново. Потрепери насред жегата. Вятърът вееше сухо.

Силуетът на кулата стърчеше на бледия фон. Тя беше всичко сега, всичко сега и нищо после. Вкопчена сама в себе си, сама в тоя свят. Очите му бавно се отлепиха от пълното небе. Тя помнеше, той беше сигурен. Насред всеобщата забрава, в първичността на вълните, разреждения въздух и олекотения свод на небето, в пестеливостта на спомените и образите, тя помнеше. Там вътре някъде, под заключената шахта, която ръцете му бяха обхождали стотици пъти, вътре се криеше всичко. Вътре беше уютът и подслонът от свободата на вятъра, сенчестата прохлада от горещото синьо-лилаво небе. Вътре беше смислената форма на красотата, утехата на всичко познато, вътре някъде беше пътят към пустинята. И той не можеше да отвори шахтата.

Една капка пот се плъзна от челото му, проби си път напук извивките на носа и увисна там. Избърса я, стори му се неприятно. Небето беше все така синьо-лилаво.

И в тоя момент всичко стана непоносимо. Застоят на небето в неговите два цвята, стъклените вълни и безбрежността, бездънната жегата, влажната задуха, ръждясалите и празни коловози на времето, вятърът. Спокойствието на разтопената стомана беше твърде изморяващо и той се почувства в плен на небето. В главата му нещо като че ли се сцели и от него заизтича пясък, пясък на щастие и нужда. Пясъкът се нажежи и затрепери, пустинята затуптя, огромна и червена. Палещата очите му тя достигна връхната си точка и пясъкът закипя като горещ метал. Тогава червеното се изкриви и всичко се остъкля в безкраен огледален океан от натрошено стъкло. Изгубили пустинята, ирисите се изтърколиха от стъклените му очи, цветовете им се преляха в ужасеното лице, а после в ръцете, които със сетни сили се стовариха върху заключената шахта. Тя поддаде и се срина неумолимо. Под нея се виждаше морето.

Въздух / Слабо място

...

...

-

...

- Здравей.

- ...

- Липсваше ми. Липсваше ми гласът ти. Напоследък имам чувството, че си говоря само с вятъра. Че всичко е повече вятър и вятър в разцветки, вместо въздух. Като че ли калта е по-важна от раната на крака ми. Спомняш ли си, спънах се на площада, още ме боли.

- Помня.

- Не е спирала да ме боли всъщност. Много е неприятно, промих я с алкохол. Помислих и аз да пийна малко. После пак се сетих за вятъра. Беше хубав залез всъщност, топъл. Направих си палачинки за вечеря. Получиха се много добре, но загорих тигана леко. С ягодово сладко. Трябва да го накисна.

- Кое?

- Тигана. Още стои на котлона. Нали ти казвам, че се сетих за вятъра, после го оставих. Много е гадно, наистина. Обърквам се, сякаш че някой ми говори в описания, все едно че думите са не на място, все едно аз очаквам едно, чакам го, пък вместо стих, получавам картина. Един вид, пак усещам радост, но е някак летлива, като живак. Ето виждаш ли, виждаш ли за какво ти говоря?

- Да, ха-ха, трябва да спреш, не са хубави тия неща.

- Не знам. И аз така си мисля. Не знам. Ти усещаш ли го?

- Вятъра?

- Вятъра.

- ...

- Последните няколко дни сънувам много. Мисля си, че винаги сънувам “последните няколко дни”. После като че ли не ми остава време. Пълни глупости, първо нещо с едно дърво, как расте, расте още, продължи да расте и аз а-ха да разбере какво ще стане и се събудих. После ядох спагети в една голяма бална стая, от онези луксозните. Бяха студени. Имаше само една маса, моята, над нея един огромен кристален полилей. Стори ми се глупаво всичкото това и скочих отгоре на масата, разсипах спагетите. След това се въртях известно време. После някаква просъница, разкъсани промеждутъци на лица в различни цветове, не можах да различа чии. После...
- Много е топло напоследък, не мога да спя добре.
- После май обичах някого? Пробвай да пиеш нещо топло преди лягане.
- В тая жега?
- Вярно е много горещо. Задушно е някак. Все едно че въздухът се е напълнил с някакъв гъст прах, като от глина. Като от кал...
- Знаеш ли че небето ще падне в Събота?
- Ще падне?
- Ще се свлече.
- В Събота?
- Май да.
- ... Какво да се прави. И на него му е тежко. Човек. Човек.
- Да вдигна ли карфицата?
- Напоследък все така зацикля. Върви си добре, после нещо става и тръгва наобратно, назад. Мога да ти изпея целия албум отзад напред. Може би половината. Една вечер седнах да го слушам така, наобратно. Много е странно, нищо не се разбира, уж същите думи, даже гледах текста, мастилото е същото май, пък звучи чуждо, далечно. Доспа ми се като се замислих колко се е отдалечила мелодията. Можеш да пробваш за заспиването. Замислих се, че сигурно ако попиташ някой да ти нарисува как се раждат звездите, сигурно ще направи някаква такава рисунка, като песен наобратно, като суматоха. Дали ще ни хареса?
- ...
- Аз обичам големи картини. Днес минах покрай едно кафене. Вътре беше пълно, в единия ъгъл бяха насядали жени. Много странно. И всичките седяха и ядяха сладолед, изглеждаха толкова различно една от друга, имаше

една по-едра, а тази до нея беше много изтънчена, едвам държеше лъжичката. Тази до прозореца беше много възрастна. Имаше още много. Някой им помаха и те всичките взеха да махат единодушно, докато ядяха сладолед. Много странно наистина. В дъното май имаше един мъж. Реших че би била хубава картина, “Жени ядат сладолед”. Не знам. Искаш ли в събота да прием вино?

- Ще ходя да държа небето.
- С метални пръти?
- С ръце.
- Баба ми така подпираше лозата като задухаше вятъра, с метални пръти.
- И, падна ли?
- ...

Вълнолом

Как се обрисова вълна, която те залива? Как се говори за бялата пяна, която съска, как се изобразява раздвоеният ѝ език и приспивните му песни? Със сълзи. Със сол, и сол за солта.

Твой ред е. След това е ред на дъжда. Чудиш се кога приключва тая песен, дали сега, дали когато вече не чуваш акордите това е просто почивка, преди отново да се извие мелодията. Знаем че се чудиш.

Тя идва от много далеч, от много дълбоко, минало е много време, вече е стара, едното ѝ око е покрито с бледа сива завеса. Огромно е това око, като окото на всичко, което спи на края, на ръба, на онзи хоризонт и тънка граница на природата, отвъд която светът е първороден, студен, красив. Там е по-леко, по-пестеливо. Много водопади е видяло това старо око, водопади сред нищото, изтичащи от нищото и пак в него, много менхири е запазило под клепачите си. Окото ѝ вижда насън, сънува за хора и понякога избира да се събуди. Събуди се. Така си казва и после продължава дългия си път, докато не остарее още повече, докато и двете ѝ очи не ослепеят, след това се лута с побелели коси и диша тежко, души. Може би ще те намери един ден. Не се страхувай. Твой ред е. След това е ред на дъжа.

Аз виждам оново място, откъдето тя е тръгнала. То е под водата, тежестта ѝ сковава, там посоките са просто ветропоказатели от пръсти, подвластни на вятъра. Виждам отвъд клепачите си онова време, когато е била млада и не е извивала огромното си тяло в тъмните спирали на приливи и отливи. Тогава още си е имала име. Име отвъд имената, което разрежда мастилото. Нейно име, сама се е наричала някак. Без думи, само тихо тананикане.

Не се опитвай да разбереш коя е. Вече няколко пъти се опита, няколко пъти се замисли и пропадна. А трябва просто да танцуваш. Вслушай се в мълчанието, тя е някъде там, някъде зад думите, в суматохата, в липсата. В шума на мелодията. Обещавам. А тя е просто да се танцува. С нея.

Поглеждам и виждам, че все още е далеч. Огромното ѝ, набраздено от времето тяло, е покрито с миди. Може би така е по-лесно. То не е тяло за прегръщане, двете ѝ

слепи очи са пълни със солена любов и с остарели струни, не се свири лесно, когато се луташ в тъмното. Когато мазолите по ръцете, по пръстите те будят нощем. Не са те. Тя е. Опитва се да си спомни мелодията. Опитва отново да намери онова тананикане, всъщност просто те моли за помощ. Светът присветва забравен. Помагаш ѝ. Нали? Глупав въпрос. Прости ми. Не е необходимо да знаеш какво свириш, защо ти е, настояваш да знаеш, но струните си остават твърди. Свириш, спиш, тя тананика с остарелия си глас, скоро ще я чуеш, ще усетиш мазолите, ще усетиш болката в пръстите, а в болката ще намериш необходимата ти упорна точка. Пренасищане. Тя знае как да те извика, да я усетиш, без да разбереш коя е. И после ще се събудиш. Не се страхувай. Твой ред е. След това е ред на дъжда.

Тази част вече съм я слушал веднъж. Понякога времето се обърква в огромните извивки на тялото ѝ. Някак провлачено, като стъпките на старец в овехтял, но красив костюм, като диплите на рокля. Можеш да вдигнеш роклята, да не минава през локвите, чудно защо ли все пак я оставяш, продължаваш, защо, защо все още четеш. Чакаш. Какво? Нея. Името? Името не е важно. Имената се забравят. Избледняват от въздуха. Близо е. Виждам я.

Тя се влачи, под тежестта на океана, тежестта се прегърбва в старост, под светлината на човешкото небе лицето ѝ би било страшно. Нейното небе е друго, чуждо е, то е като обърната утайка, като картина без боя, като дъно, родило огромното ѝ туловище. Близо е. Старостта ѝ изпълва въздуха, изпълнил гърдите ти, тя не говори, тя е достатъчна. Достатъчно близо, за да те уплаши, и достатъчно тиха, за да те утеши.

Можеше да си навсякъде, можеше да си тук, можеше да си по средата на старата нива с жълтите житни класове и старото чучело. Можеше да избягаш и да се скриеш в утехата, да убиеш самото бягство за да откраднеш най-бързия му кон, да тичаш с него по всички пътища и всички камъни да се завъртят под краката ти. Можеше да кажеш много, да останеш бездиханен зад думите, да скриеш лицето си в олицетворенията. Тя идва. Диша тежко, скрита зад всеки образ, под всеки път и мост, зад всеки житен клас можеш да видиш слепите ѝ очи. Усмива се.

Сега всичко е вече някак по-нежно. Провлачеността не се е подмладила, не. Същата е, но е красива, усмива се с бледите си очи и те приличат на луната. Ирисите ѝ са спазми на утехата и цепнатини на твоя свят. Страх те е. Страх те е защото само това познаваш, страх те е от страх да погледнеш отвъд страха, да надникнеш зад ръба на разширените зеници, зад стената. Облаците днес са скрили небето, затова виждаш две луни. И косите ѝ се разстилат досущ до теб. Стара е, изморена е. Но все още извива

огромното си тяло, като една единствена, изтъняла нота на цигулка, като стон, но не болезнен. Радва се, че е толкова близо. Че ти, че ти си толкова близо. Аз съм се отдалечил, наблюдавам това, което чакам толкова отдавна. Моето участие спира дотук. Не се страхувай. Твой ред е. След това е ред на дъжда.

Казах ти че е красива. Поне така ти се струва в началото. Начало. Дъно. Ръб. Вероятно такава ще си остане. Макар да е дошла от дълбокото. Двете ѝ очи са две жълти, бледи луни, не гледат теб, но гледат влюбено. Не виждат теб, те не са за виждане, те не са за теб. Туловището ѝ най-сетне намира покой и онзи стон на цигулката си отдъхва, спокойно. Държиш я в ръце, не е толкова голяма, може би се е смалила, умората смаява, обичта също, или поне дава сили, човешките очи са вълноломи. Огромна е. Какво е лицето ѝ, кажи ми. Аз ще чакам. Няма нищо друго. Мелодията е твоя, всичко е твое, всичко това в ръцете ти е твое. Колко можеш да прегърнеш, колко можеш да обичаш без то да се побира в ръцете ти? Небе в шепи. Тя е много стара, мидите миришат на сол и когато отърква безвременното си лице в твоето усещаш солта, мирише ли на море? Или на зима? Спокойно е, макар да е толкова дълбоко, макар и да се срещате след толкова много време, страстта се дави във времето, луната не. Луната е перфектна. Но тя не е луна, сигурно си се досетил. Сигурно вече знаеш повече, ще ми кажеш ли някой ден? Ще чакам. Дано е щастлива. Дано си спомни онази мелодия, дано отново се научи да тананика, мидите и мазолите по пръстите са просто излишни, когато нещо е толкова далечно, когато се е родило толкова надълбоко. И виж, виж колко е тихо. Виж колко е спокойно дъното след разпада. Как тинята се носи като ноти, как няма нужда от поглед, как косите и водораслите се движат еднакво. Забравил си за страха. Знаех си. Ще ме научиш. Някога. Повече е от теб, спираш да гледаш, спираш да гледаш в пръстите си, все пак тук е тъмно, но сега те намират акордите. Забравил си и за името ѝ, нали? За коя е тя. Има ли значение. Има я нея. И тя е стара, сляпа е, косите ѝ са водорасли и глухи мълнии, слепи гръмотевици са думите ѝ. Глас. Нека го оставим за следващия път. Сега просто бъди с нея. С огромното ѝ туловище, побрало се в дребните ти, объркани ръце, с безименността ѝ, с безмензурното мастило. Още малко. Ръцете се движат като водораслите, намират мелодията в океана и я понасят в тихия, приспивен шум. Никога не е имало нищо страшно, никога не е било тъжно. Тия сълзи винаги са били сол и вода. Сол и вода и сол за солта, сол от теб за нея, която няма име, защото няма нуждата, която твоето лице ѝ придава. Сол за солта, усещаш мидите, усещаш утехата

на дъното, дъното край ли е или просто опашката на нещо престаро. След времето, след тинята. След теб. След теб е ред на дъжда. Благодаря ти.

Вали. Вали чист, рядък дъжд, с цвета на въздуха и на водата. Заваля тихо, преди образа на капките. В тоя дъжд няма нищо, само вода, вода която се излива и излива до края, до дъното на дъжда, на въздуха, до края на обърканата ферментация на имената. До тънкия ръб.

От небето се изливаше наивност и създаваше дребни, плитки локвички, в които тихо се отразяваше всичко.

Chords after coda

Нали знаете как понякога, когато падне свектавица нощем, цялото небе светва, всичко се вижда ясно, после угасва? Как тогава оставаме вперили поглед в тъмното известно време, надявайки се отново да видим това? Дорисуваме светкавиците в съзнанието си, представяме си къде ще падне следващата, как ще изглежда. Стоим там, вперили поглед в мрачното отсъствие, надявайки се нещо да ни разкрие небето, да хвърли светлина и обясни липсата?

Е, небето е липса само по себе си. А светкавиците присветват с цвета на хиляди човешки зеници.

Съдържание

...

I – Nix

II – Солна стая

III – Терпентин

IV - Вятър срещу страха

V – Икиндия

VI – Кран

VII - Лилавият камък

VIII – Разговори с морето/Късове

IX - Мадрогада

X – Въздух/Слабо място

XI - Вълнолом

XII – 12

...

